

Magyar államterfiak üdvözlő táv-rata kínai államterfiakhoz

Dobi István, a Népköztársaság Elnöki Tanácsának elnöke és Kádár János, a Magyar Forradalmi Munkás-Paraszt Kormány elnöke táviratban üdvözlötte Liu Sao-csit és Csou En-lajt, a Kínai Népköztársaság elnökét, illetve a Kínai Népköztársaság Államtanácsa elnökét történt újráválasztása alkalmából. (MTI)

Hatékony az automatizálás,

ha együtt jár a gyártás technológiai
tökéletesítésével

A szovjet iparban végrehajtott automatizálást az utóbbi időben egyre többször veszik elemzés alá abból a szempontból, hogy „mennyire fizetődött ki”.

Saumjan professzor az Izvesztijában elmondotta, hogy a statisztikák rendre feltűntetik, hány munkás szabadult fel az automatizálás eredményeképpen, de majdnem sehol nincsenek adatok arról, hogy milyen áron érték el ezt.

Ismeretes, hogy a szovjet pénzügyi szervek kénytelenek voltak csökkenteni az utóbbi időben az automatizálásra kiutalt összegeket, minthogy az automatizálás sok esetben hátrányosnak bizonyult. Előfordult, hogy egy szerszámgépgyárban száz embert vettek fel olyan automata-sor elkészítésére, amely a golyóscsapágy gyártásában tíz ember felszabadítását tette lehetővé. A „Vörös Proletár”-gyárban működő automata fogaskeréksor költségei 11 év alatt térülnek meg. Sok esetben előfordult, hogy az automatizálással az egy dolgozóra jutó termékmennyiség növekedett, viszont az önköltség olykor ötven százalékkal nőtt.

Számos adat felhívja a figyelmet arra, hogy le kell számolni az élő munkával mindenáron való takarékoskodásnak és a holtmunka közgazdasági lebecsülésének gyakorlatával, s a technikai fejlesztés problémáit, egyebek között az automatizálás kérdéseit a munkatermelékenység tudományos kiértékelésével kell megoldani.

„Az öncélú automatizálás senkinek sincs szüksége” — állapítják meg a szovjet közgazdászok.

latoknak a tavalyihoz hasonló mennyiségű, mintegy 24 millió pár cipőt kell gyártani — mondotta a főtitkár. — A belkereskedelem az előző évinél egymillió párral többet kért. Exportra a tavalyinál valamivel kevesebb került, de ezeknek jobb minőségű gyártmányoknak kell lenni, hogy az export értéke változatlan maradjon. Jelenleg a műszaki adottságok még nem teszik lehetővé, hogy 100 százalékban kifogástalan terméket követtünk meg, de az megtehető, hogy minden futószalagon 1 százalékkal csökkenjen a műszaki-hibás cipő. A szakszervezetek segítenek abban, hogy a bérezésben kifejezésre jusszon a hibátlan munka elismerése, a selejtgártók pedig hátrányosabb helyzetbe kerüljenek — mondotta a főtitkár.

A beszámolt követő felmérésekben a központi vezetés tagjai arról tájékoztatták a jelenlevőket, hogyan bontakozik ki üzemükben a felszabadulás 20. évfordulója tiszteletére kezdeményezett munkaverseny. A minőségi cipőgyártásban kifogástalan termékek előállítását szolgálja a már megkezdett verseny. A Tisza Cipőgyárban öt műhelyben határozták el, hogy ebben az időszakban a szocialista munka műhelye címmel versenyeznek. A Duna Cipőgyárban pedig a szocialista brigádtagok közül számosan elhatározták: megtanulják többféle gép kezelését, hogy egymást helyettesíteni tudják és az átváltásokkal kevesebb legyen a kieső munkaidő. (MTI)

Huszonnégymillió pár cipő készül az idén

A Bőripari Dolgozók Szakszervezetének
KB üléséről

Csütörtökön központi vezetési ülést tartott a Bőripari Dolgozók Szakszervezete. Turzó László főtitkár, a bőrcipő és szőrmefeldolgozó ipar 1964. évi munkájának ismertetése után az iparág idei feladatairól számolt be.

Ez évben a Könnyűipari Minisztériumhoz tartozó vál-

Akik bebocsátásra várnak

TÁRSADALMI ÉLETÜNKRE a közélet felpörgetése, közös ügyünk iránti növekvő felelősség-tudat megnyilvánulása a jellemző. Egyre sokasodnak társadalmunkban azok is, akik nemcsak az alkotó munkával, de a párt politikájának bátor hirdetésével is egyengetik a szocializmus teljes győzelméhez vezető utat.

Mindezt elérhettük, mert pártunk áll az élen és éppen e helyes politikával képes volt maga köré tömöríteni egész dolgozó népünket. Pártszervezeteinket egyre sokasodó, erejüket megszokozni képes, szimpatizáns gyűrű, vagy ahogyan mondani szoktuk: pártunkívűli kommunisták veszik körül. Ma már e fogalmat sok-sok ezer dolgozó vállalja magára jellemzőnek és büszke is rá. Önmagában ez a tény is sokat bizonyít, de most ennél is többről van szó. A szocialista eszmék térhódítása e nagy erőt képviselő szimpatizáns gyűrűn belül is bizonyos mértékű sűrűsödést idézett elő. Egyre többen vannak közöttük olyanok, akik már nem tartják elegendőnek csak kívülről támogatni a párt erőfeszítéseit, elérkezettnek látják az időt arra, hogy az élcspat soraiba lépve még többet, még jobban tegyenek közös ügyünkért. Természetes és öröndetes folyamat ez, amely híven tükrözi a szocialista valóságunkat. Méginkább öröndetes, hogy dolgozó emberekről van szó, fizikai munkásokról, termelőszövetkezei parasztokról és növekvő számban értelmiségiekről. Mi táplálja ezt az egészséges folyamatot? Nem más, mint a társadalom iránti felelősség-érzetből fakadó önmaguk iránt növekvő igény, az a törekvés, hogy többet akarnak és tudnának is tenni, mint eddig.

Ez a szocialista tudat egyre szilárduló talajáról fakadó közeledés biztosítja a párt egészséges fejlődésének eddigi és a továbbiakban méginkább gazdagon csörgedező forrását. E gazdag forrásokból táplálkozva pártunk sorai az elmúlt évek során tovább erősödtek a szocialista építőmunka legjobbjával. Szegeden a párttagok száma 1963-ban kerek 5%-kal, 1964-ben már csaknem 6%-kal emelkedett. Különösen pozitívan értékelhető, hogy a figyelemre méltó fejlődésen belül is elsősorban a munkások száma növekedett. 1962-ben az iparban foglalkoztatottak közül Szegeden minden tizedik dolgozó volt párttag. Ebben az évben — amellyel, hogy az iparosodás eredményeként jelentősen nőtt az iparban foglalkoztatottak száma — körülbelül minden kilencedik munkás tagja pártunknak. Ezek az eredmények bizonyítják azt a társadalmi méretekben végbemenő erjedést, amelyet a párt helyes politikája éleszt. Ezen túlmenően bizonyítják e a folyamat arra is, hogy pártszervezeteink egyre inkább felismerik a pártépítés fontosságát és javultak módszereik is.

A fejlődés tehát kétségtelen. Az ütem is megfelelő. Mi hát akkor az oka annak, hogy ez a kérdés változatlanul napirenden van, hogy időszerűségét még ezek a szép eredmények sem szoríthatják háttérbe? Helyes válasz csak úgy adható, ha a kérdést nem a számok oldaláról, de a párt és az egész dolgozó népünk előtt álló feladatok nézőpontjából közelítjük meg. Nem volt könnyű dolgunk ebben az évben, de az előző esztendőnkben sem.

A nehézségeken azonban mindig átvágtuk magunkat éppen annak az erőnek segítségével, amely pártunk eszmei-politikai és cselekvési egységében testesül meg, amely képes volt egész népünket mozgósítani a nehézségek leküzdésére. A párt és a nép összefogott kipróbált ereje teremti meg lehetőségét további feladataink sikeres megoldásának is. 1965-ben feladataink még nehezebbek lesznek, mint korábban bármikor. Nemcsak egyszerűen dolgoznunk kell a jövő évben is, de sokkal jobban, ésszerűbben és felelősségteljesebben kell mindenkinek végezni a társadalmi munkamegosztásból reáharulót részt. A siker záloga továbbra is erős pártunkban, szorgalmas dolgozó népünkben van. Mindebből következik, ha növekednek, bonyolultabbá válnak feladataink, erre fel kell készülnie pártszervezeteinknek is, továbbra is napirenden kell tartani a párt erősítésével összefüggő tennivalókat. A kérdés-re tehát csak ilyen módon lehet helyes választ találni. Amennyiben ezt megérti minden pártszervezetünk vezetősége, minden kommunista, akkor valóban tovább növekszik a párt ereje, néppel való összeforrottsága.

SOKAKBAN FELMERÜL a kérdés: kell-e vajon erről beszélni, hiszen ez nagyon természetes, mindennapos tennivaló. A válasz határozott igen! Kell erről beszélni, főleg cselekedni kell. Amint már arról szó volt, öröndetes növekedett a párthoz önmagunktól tiszta szívvel,

tenniakarással közeledők száma. Egyre többen kopogtatnak — ha félénken, szerényen is — pártunk ajtaján és várják a hívó, bátorító igent, mint ahogyan a művelt ember kopogtat és bebocsátásra vár az ajtó előtt, ha be akar lépni. Mi sem lehetne természetesebb, mint hogy az ilyen jó szándékkal, a szocializmusba vetett meggyőződéssel közeledő embereket barátságos hívás fogadja. Sajnos, nem minden pártszervezetünkben hangzik el a várt hívó szó.

Helyenként a közeledőket mogorva elzárkózás, nem ritkán karrierista vad fogadja. Ez az elutasító magatartás gyakran megnyilvánul a párt „féltese” mögé bújtatott, valójában a párt politikájának meg nem értéséből fakadó türelmetlen megnyilatkozásokban. A „vagynak már elegendő”, „így is lazulnak a sorok” és más eféle politikánktól idegen beszéd sokat árt a szocializmus ügyének.

Vajon kitől féltik az ilyen párttagok pártunk sorainak tisztaságát? Azoktól a bebocsátást kérő dolgozó emberektől, munkásoktól, termelőszövetkezeti tagoktól és értelmiségiektől, akik tetteikkel váltják valóra legmerészebb elképzeléseinket? Azoktól, akik csupán többet és jobban akarnak tenni, akik azért kíváncsiaknak az első sorba, hogy tiszta példájuk még többeket vonzzon előre. Természetesen a párt ajtaja továbbra is zárva marad az érdekhajszolók, a valóban karrierista elemek előtt. Komoly hibát követ el azonban az a párttag, aki az „egyszerűség” (sokszor primitíviség) kedvéért egy elbírálás alá vonja a tiszta szándékkal és a hátsó gondolatokkal közeledőket. A pártot nem a tetteivel bizonyítók, előttünk tisztán álló emberektől kell féltetni, hanem gyakran kell féltetni az értetlenségből, néha maradiságból fakadó elzárkózástól.

Az eddigiekben azokról esett szó, akik önmaguktól kopogtatnak ajtónkon. Szólni kell azonban azokról, akiknek meg kell fogni a kezét és az ajtóig is vezetni kell. Nem kevesen vannak, akikben már-már teljes formát öltött az elhatározás, de vagy szerénységük, vagy éppen a karrierizmus igazságtalan vadjától való félelem bizonytalanná teszi lépéseiket. Ezekben a hozzánk nagyon közelállóknak — javarészt fiataloknak — pártunk fejlődésének egészséges utánpótlását kell látni és segíteni kell bennük az önkéntes elhatározás megérlelődését.

Nem lehet figyelmen kívül hagyni azt a gátló tényezőt sem, hogy akad még pártszervezet, ahol nem mennek jól a dolgok. Szörványosan, de akadnak még párttagok is, akiknek munkája, emberi magatartása taszítólag hat. Helyenként az eszmei-politikai tudat fejlődésének lassú üteme miatt is akadnak, vagy éppen áll a pártépítési munka. Mindezek a negatív jelenségek egyáltalán nem vonzóak a közeledők számára és nem alkalmasak arra, hogy csökkentés közöttük és a pártszervezet közötti távolságot. Mindebből következik az, hogy a párt sorainak erősítése nem lehet valami egészen különálló, még kevésbé időszakos feladat. Ez a feladat a párt általános politikájának végrehajtásával kapcsolatos tennivalók szerves részeként oldható meg alkotó módon. Számtalan példa bizonyítja, hogy azokban a pártszervezetekben, ahol élénk a párt szervezeti élete, bátor a párt politikájának hirdetése, a kommunisták élenjárnak a munkában, jól megy a tagfelvételi munka is. A példák azonban fordítva is bizonyítanak; ahol a pártélet más területein gyengeségekkel, igénytelenséggel találkozunk, ott nincs számottevő előrehaladás a pártéletben sem.

FŐ KÉRDÉS-E MA a párt sorainak új tagok felvételével történő erősítése? — teszik fel sokan a kérdést. A kérdést nem lehet és nem is szabad így feltenni. Legfőbb tennivalónkat pártunk VIII. kongresszusa határozta meg a szocializmus teljes felépítésének feladatában. Tevékenységünk középpontjában a gazdasági építő munka, a szocialista tudat társadalmi méretekben történő kialakítása kell álljon továbbra is. A tennivalók elvégzésében pártunknak ezután is az élen kell járnia, a párt szerepe, feladatai állandóan növekszenek. A kérdésre úgy lehet helyesen válaszolni, hogy ha mindenki látja, hogy a párt ennek a feladatnak csak úgy tud megfelelni, ha nem feledekezik meg és elsősorban kérdésként tartja számon saját sorainak szakadatlan erősítését. Ezt a feladatot világosan kell látni minden pártszervezetünkben, minden kommunistánál. Ez a helyes válasz a pártépítő munka fontosságára, időszerűségére, ezért van szükség arra, hogy a bebocsátásra várakozók megkapják a bátorító, helyeslő szavakat.

TÖRKÖLY FERENC,
a Szegedi Városi Pártbizottság párt-és tömegszervezeti osztályának vezetője

Szaktanácsadó központ alakul

a Dél-alföldi Mezőgazdasági Kísérleti Intézetben

Csak a közelmúltban látott napvilágot a földművelésügyi miniszter 17-es számú rendelete a mezőgazdasági szaktanácsadás országos hálózatának megteremtéséről, s a szegedi Dél-alföldi Mezőgazdasági Kísérleti Intézet illetékes vezetői máris munkához láttak.

Dr. Förgeteg Sándor, az intézet igazgatója mondotta el, hogy a miniszteri utasításnak megfelelően Csongrád és Békés megyékre kiterjedő mezőgazdasági szaktanácsadó központ — mely a Dél-alföldi Mezőgazdasági Kísérleti Intézet kebelében működik majd — még januárban megalakul.

A szegedi székhellyel működő mezőgazdasági szaktanácsadó munkájában részt vesznek többek között a két megye állami gazdaságainak, termelőszövetkezetekének legtapasztaltabb, az átlagosnál nagyobb szakmai tudományos műveltséggel rendelkező agrár szakemberei. S ez a központ felelősséget vállal működési területén a legfejlettebb agrotechnikai, állattenyésztési, üzemszervezési eljárások területén a terjesztésért és azok eredményes üzemi alkalmazásáért.

A központon belül növény-és állattenyésztési dolgozók majd speciális szaktanácsadók s tapasztalt agrár-közgazdászok. S hozzájuk mindig a legteljesebb bizalommal fordulhatnak különféle problémáikkal a tsz-ek, csoportok és állami gazdaságok.

A rendelkezés értelmében a termelőgazdaságok szerződést kötnek majd a szaktanácsadó központtal egy-egy feladat megoldására. S közösen megállapított díjazás ellenében a központ kijelölt szakemberei írásban készítik el javaslatukat a termelés egy-egy ágazatának fellendítésére. S a javaslatok végrehajtásában is részt vesznek, ellenőrzik azt. Ez az országos kezdeményezés az eddigieknél sokkal szorosabban fűzi majd a tudomány és a

gyakorlati mezőgazdasági termelés kapcsolatát. A szaktanácsadó központ gondoskodik a többi között arról, hogy a tudományos intézetek elismert és elterjesztésre ajánlott eredményei ne maradjanak sokáig papíron, hanem a magasabb termés-

hozamokban realizálódjanak azok. Bizonyára a szegedi és a szegedi járási tsz-ek is tömegesen fordulnak majd megoldást a kérdéseikkel a szegedi központhoz. A műszaki termelésfejlesztés legfőbb szakmai testülete lesz ez.

Szegedi irodabútorok moszkvai kiállításra

A hazai asztalosipar termékeit sok külföldi országban ismerik és kedvelik. A Tisza Bútoripari Vállalat gyártmányai is jelentősen öregbítették a bútoripar tervei és munkásainak hírnevét a múlt esztendőben. Kneifel Jósef főmérnök elmondta, hogy a vállalat igyekszik az idén újabb piacokon is elismertetni termékeinek jó minőségét, színvonalát. Legutóbb egy moszkvai bútoripari kiállításra való szereplés lehetősége nyílt meg előttük.

Idén nyáron ugyanis kiállítást rendeznek Moszkvában,

a legkorszerűbb bútortípusokból, egyebek között irodai berendezésekből is. A moszkvai kiállításra a Tisza Bútoripari Vállalat 3-as számú szegedi gyáregysége készít irodabútorokat, mintegy 20—25 darab íróasztalt, írógépasztalt, írószekrényt, fémlevegő kivitelben. A bemutatandó darabok teljesen új készítmények lesznek, ilyeneket eddig nem gyártottak. A kész gyártmányok mindegyike országos zsűri elé kerül és a zsűri dönti el, hogy megfelelnek-e arra, hogy külföldi kiállítás szerepeljenek. A Moszkvába szánt bútorokat január 20-ig legyártják.

Kc. I.

Elkészült a tanárképző főiskolák tantárgyainak programja

A tanárképző főiskolák nappali és esti tagozata tantervének megjelentetése után most újabb fontos segédanyagot kaptak kezükbe a főiskolák hallgatói: első ízben adták közre nyomtatásban valamennyi tantárgy részletes programját. A tanárjelöltek ezekből a kiadványokból részletesen megismerhetik azokat a követelményeket, amelyeknek főiskolai tanulmányaik ideje alatt eleget kell tenniük, s már jóelőre tájékoztatást kapnak arról, hogy milyen elméleti és gyakorlati foglalkozásokon kell részt venniük.

A szakemberek az oktatási

reform követelményeinek megfelelően már dolgoznak az első évfolyam új tantervének és jegyzeteinek megírásán, illetve a régi átdolgozásán. A tanárképző főiskolákban oktatott 180 tantárgyhoz szükséges jegyzetek mintegy fele már elkészült és a tervek szerint 1966 végéig valamennyi jegyzet megírását, illetve átdolgozását befejezik. Nagy gondot fordítanak a jegyzetek szerkesztésére: egy-egy jegyzet megírása előtt főiskolai és egyetemi tanárok, valamint gyakorlati oktatók cserélik ki tapasztalataikat, az elkészült jegyzetet pedig több szemszögből megvizsgálják, véleményezik. (MTI)